

	devoir	vouloir	pouvoir (perm)	pouvoir, savoir
	moeten	willen	mogen	kunnen
ik/je/hij/u	moet	wil*	mag	kan*
we/jullie/ze	moeten	willen	mogen	kunnen
impft	moest - moesten	wilde - wilden	mocht - mochten	kon - konden

* je/u wilt, je/u kunt existent aussi

Ces verbes sont suivis d'un infinitif simple. N'oublie pas que l'infinitif se met à la fin de la proposition. Dans les subordonnées, on place d'abord l'auxiliaire, puis l'infinitif. Aux temps composés, double infinitif.

- ex: Je veux aller à la mer. → Ik wil naar zee gaan.
 J'ai pu aller à la mer. (perm) → Ik heb naar zee **mogen** gaan.
 Il m'a dit qu'il ne savait pas venir aujourd'hui. → Hij heeft me gezegd dat hij vandaag niet **kan komen**.

1. Vul in met moeten - willen - kunnen - mogen (N'oublie pas de conjuguer.) /4

- Je kent dat niet. Je dat dus niet doen.
- Je gaat te laat naar bed. Je vanavond niet uitgaan!
- Ik (impft) ook komen, maar ik had geen tijd.
- Zal je haar helpen? Ze dat niet alleen doen. Het is te veel.
- Je op school niet roken.
- Je bent heel moe. Je naar bed gaan.
- Ik vond dat niet leuk. Ik (impft) dus niet meekomen.
- Je (impft) het voor vandaag doen! Nu krijg je een nul.

2. Vertaal de volgende zinnen /10

- Je veux venir avec vous, j'ai le temps.

- Il n'a pas pu venir avec car son interro n'est pas bonne.

- Nous devons traverser (oversteken) la rue sur le passage clouté (het zebrapad).

- Elle m'a dit que tu devrais plus travailler.

- Tu pourrais le faire si tu le voulais.

- Tu aurais dû me le dire. (rappel : cont passé = +qpft en nl)

- Nous aurions voulu venir, mais nous ne pouvions pas. Nous étions partis.

8. Il veut aller dormir.
